

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag:

Af Udvalget:

Til § 1.

1) I 4de Stykke, 3die Linie, efter Ordet „tilpligte“ indskydes: „inden en passende Frist“.

Til § 11.

2) I 6te og 7de Linie udgaa Ordene „, dog ikke forinden 1ste Maj 1904.“.

De stillede Ændringsforslag sattes først under Forhandling.

Ordføreren (Danneskjold-Samsøe): Paa Grund af de Udtalelser, som fremkom fra den højtærede Landbrugsminister ved 2den Behandling, har Udvalget efter Samraad med Ministeren fremsat to Ændringsforslag.

Det første gaar ud paa, at man i 4de Stykke, 3die Linie, efter Ordet „tilpligte“ indskyder Ordene „inden en passende Frist“, idet man mener, at Bestemmelsen, naar denne Tilføjelse kommer til, vil være fyldestgørende affattet. Den vedrører Tvangsmulκτηne, som Dommeren kan paalægge dem, der overtræde Regelen i § 1.

Det andet Ændringsforslag — til § 11 — fremkommer, fordi man havde overset, at Loven, saafremt den vedtages, ikke træder i Kraft inden 1ste Januar 1903. Som Følge deraf ville de alt bestaaende Brugsforhold ikke kunne opsiges med lovligt Varsel inden 1ste Maj 1904. Derfor er den nødvendigt at foretage den Tilføjelse, som Udvalget havde foreslaaet ved 2den Behandling, og som blev vedtagen, nemlig Ordene: „dog ikke forinden 1ste Maj 1904“. Af den Grund foreslaar Udvalget nu, at de nævnte Ord i 6te og 7de Linie i § 11 atter udgaa. Jeg tillader mig at anbefale disse to Ændringsforslag til det høje Tings Vedtagelse.

N. Johansen: I Henhold til den Motivering, den ærede Ordfører gav de to Ændringsforslag, der ere stillede af Udvalget, skal jeg ogsaa anbefale at stemme for dem.

Da ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen.

De stillede Ændringsforslag af *Udvalget* (se ovenfor) *vedtoges* uden Afstemning.

Lovforslaget i dets Helhed sattes derefter under Forhandling..

la Cour: Da dette Lovforslag var til første Behandling, gjorde jeg en Del Bemærkninger til det, og ihvorvel Lovforslaget nu maaske fremtræder i en lidt bedre Skikkelse, end det den Gang gjorde, er det langt fra at tilfredsstille de Fordringer, jeg stiller til det. Det er og bliver en Undtagelseslov for Lejemaal af Huslodder. Jeg indser ikke, af hvilken Grund vi skulle have en saadan Undtagelseslov, da det ikke er mig bekendt, at Forholdet mellem Ejeren og Brugeren af saadanne Huslodder er særligt daarligere end ved andre Lejemaal. Der gives her Lejeren en Slags Ret over for Ejeren, ifølge hvilken den første ikke behøver at respektere de Aftaler, der ere truffne forud for Lejemaalet, og de Betingelser, hvorunder Ejeren har villet have Lejemaalet. Han maa indføre Forbedringer ved Lejehusene paa Ejerens Bekostning. Lejere af andre Ejendomme end netop Huslodder kunne faa Lyst til og have Fordel af at gøre Forandringer i de en Gang truffne Aftaler. Lejerne af større Jordlodder kunde saaledes ønske at have Ret dertil. Lejerne i Byerne kunne sige: Jeg ønsker at faa større Vinduer, at faa Skillerum flyttede, en Kvistetage paa, maaske Vandkloset, bedre Fyrdretning og sligt; hvorfor skal der ikke nu, da vi lovgive for smaa Husmænd, ogsaa gives disse andre Lejere den samme Ret til at stille Fordringer til Husejerne? Saa bliver der sagt: Ja, men disse Husmænd leve i alt Fald til Dels af deres Huslodder. Det er altsaa for at fremme Landbruget, at vi give dem en saadan Undtagelseslov. Men baade Haandværkere og Købmænd i By og paa Land leve til Dels af deres Huse og kunne maaske ønske baade Værkstedet og Butikslejligheden — foruden Økonomilejligheden — indrettet paa en bedre eller mere sanitær Maade. Jeg kan derfor ikke indse, af hvad Grund vi netop for Husmænd paa Landet med Jordlodder skulle give denne Undtagelseslov. Meningen har naturligvis været at gavne Husmændene, men jeg tror, at man skyder over Maalet. Thi det maa blive mange Ejere klart, at de ikke kunne underkaste sig saadanne Forpligtelser som de, der her i Lovforslaget ere tilsigtede, og ikke ville lade sig gøre afhængige af deres Lejere. Vi ville meget nemt komme til, at den Jord, som nu er nødvendig, for at et Hus kan komme ind under denne Lov, vil blive taget fra Huset, og vi maa vente, at der